

og Søfart. Ogsaa her bør det vel forandres til, at de *skal* fastsættes af dette, da de er ret knappe her ligesom i det andet Forslag. Revisionen maa ikke staa mere end 2 Maaneder paa. Regnskabet skal sendes til Bankinspektøren. Det er en forholdsvis højt lønnet Embedsmand, der udelukkende skal vie sit Arbejde til sin Gerning. Udgifterne til hans Lønning, Medhjælp og Kontorhold skal i første Linie affholdes af Statskassen, men derefter skal de reparerer paa samtlige Banker efter et i Loven nærmere angivet Forhold ganske i Overensstemmelse med de Regler, der foreslaas for Sparekassernes Vedkommende. Fordelingen skal nemlig finde Sted i Forhold til Bankernes indlaante Kapital. Denne Embedsmand faar en ret stor Myndighed efter Lovforslaget, for saa vidt som han ikke blot skal paase, at alle Landets Bankers Regnskaber er i Overensstemmelse med de her i Lovforslaget givne Forskrifter, men han skal tillige have Ret til at anstille Undersøgelser i Bankerne, der har Pligt til at give ham enhver Oplysning. — Endvidere skal Regnskaberne offentliggøres i Statstidenden og andetsteds, og ogsaa de maanedlige Statusopgørelser skal offentliggøres, og de skal — hvad jeg vil bede bemærket — fremkomme i en af Ministeriet nærmere foreskrevet Form, hvormed man, saaledes som jeg forstaar Lovforslaget, sikkert mener en ensartet Form. Det er et af de Fremskridt, som denne Lov vil medføre, at vi da en Gang kan komme til, at vore Banker offentliggør deres maanedlige Regnskaber, saaledes at man kan sammenholde dem. Det burde have fundet Sted for længe siden, men da det ikke er sket fuldt ud endnu, er det overordentlig godt, at vi nu faar et Paabud i saa Henseende. Saa skal der aarlig indgives en Beretning af denne Bankinspektør. — I § 10 findes der Bestemmelser om, under hvilke Forhold Banken bør foreslaa Aktionærerne Bankens Opløsning, og for en saadan Opløsning gives der i øvrigt Bestemmelser, der meget nøje svarer til dem, som foreslaas i Forslaget om Sparekasser.

Det er de væsentligste og betydningsfuldeste af de Forslag, som her er stillede; og paa dette Grundlag foreslaas det altsaa for første Gang at vedtage en Lov om Bankvirksomhed som et nyt Led i vor Lovgivning. At dette nu skulde kunne ske, uden at lægge et Baand paa Steder, hvor der hidtil har været fuld Bevægelsesfrihed, er umuligt; det er ganske indlysende, men at der har været syndet paa Bankomraadet

er ogsaa ganske ubestrideligt. Historien viser det, vi kan gaa indtil 40 Aar tilbage i Tiden, og vi finder da Bankkatastrofer, som strakte sig ud over store Kredse; senest er det kommet klarest og stærkest til Syne efter Begivenhederne i 1908, hvorefter man dog ganske sikkert fra alle Sider maa indrømme, at man ikke med Sikkerhed kan gøre Regning paa, at Virksomheden, selv i en stor Bank, altid vil blive drevet forsvarligt og paa en sund Basis. Men Spørgsmaalet bliver saa, om de her foreslaaede Bestemmelser vil kunne sikre mod nye Ulykker paa dette Omraade. Der er det, Betænelighederne kommer frem og især den Betænelighed, som jeg, og jeg ved mange med mig, har, at man ikke er sikker paa, at det er tilraadeligt at forbyde forskelligt, selv om ganske vist alle er enige om, at det ikke skulde tillades, ikke skulde øves, naar man dog ikke kan naa ind til den inderste Kærne, som er den at betrygge Soliditeten af en Banks Engagementer. Thi det kan man ikke ad Lovgivnings Vej; derimod kan man — og det er deraf, at Betænelighederne ved en Lov som denne følger — fremkalde den urigtige Opfattelse hos Befolkningen, at nu er alting i Orden for Bankernes Sikkerheds Vedkommende, efter at vi har faaet en Lov om Banker og Tilsyn med dem. En saadan Opfattelse vil nærmest blive styrket ved de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget, om Oprettelse af et *Bankinspektorat*. Dette skal nemlig ifølge § 8 — som ærede Medlemmer hurtigt vil kunne overbevise sig om — ikke blot paase, som jeg nylig sagde, at Bankens Regnskaber er i Overensstemmelse med Lovens Forskrifter, men det har ogsaa Ret, og tillige Pligt, til at skaffe sig nøjere Kendskab til Statusopgørelserne, og Bankinspektøren vil have Ret til at anstille Undersøgelser i de forskellige Banker, naar han dertil finder sig tilskyndet. Denne Bestemmelse, som den staar i § 8, er ganske sikkert forsætligt gjort saa elastisk, at den dog med nogen Føje kan forstaas saaledes, at Staten ved sit Tilsyn har paataget sig en Pligt til en almindelig Kontrol eller dog faaet en Kontrolret med Bankernes Engagementer. Men det er ikke Meningen med § 8, hvad ogsaa er tydeliggjort i de Bemærkninger, som ledsager § 8 i Kommissionsbetænkningen. Det er ikke Meningen alene af den Grund, at det vil være praktisk ugørligt at føre et saadant Tilsyn med en større Bank, for ikke at tale om samtlige Landets baade større og mindre Banker. Og det vilde, hvis det var